

GOD SPRAK HEBREEUWS

רא;|אל־הי־מ... עאת יה;|פה, א;|חת
[ערא־שית]

רא;|אֶל־הי־מ... עאת יה;|פה, א;|טת
[ערא־שית]

In den beginne schiep God ... de éne taal.

SERIE: Joodse oudheden.

Deel 1: DE HEBREEUWSE TAAL

de mooiste van allemaal

Onderzoek naar de taal van Adam en van de Heilige Schrift

Deel 2: GOD SPRAK HEBREEUWS

In den beginne schiep God ... de éne taal.

De taal die God sprak en Abraham

door

Willem Westerbeke

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2001

INHOUD

Voorwoord

1. Het spreken van Adam en Eva in het Paradijs.
2. De spraakverwarring.
3. De plaats waar de toren gebouwd werd.
4. De tijd wanneer de spraakverwarring plaatsvond.
5. Het aantal mensen wat op aarde woonde.
6. Welke godsdienst zij beoefenden.
7. Babel ná de torenbouw
8. Heber, de stamvader vanaf de spraakverwarring
9. Hebers afstammelingen woonden o.a. in Ur, Mesopotámië.
10. De Hebreëen.
11. De taal van Heber.
12. Godsdienstig verval ná de spraakverwarring
13. De taal van Abraham en het Hebreeuws alfabet.
14. Bewijzen:
 1. De allerheiligste Naam JHWH
 2. De persoonsnamen van mensen
 3. De Godsopenbaring blijft dezelfde

Geraadpleegde literatuur

VOORWOORD

Aan alle leerlingen van Mozes,

Mozes, de grote man Gods, Hebreëer en Israëliër in hart en nieren, staat op het punt van zijn volk te scheiden. Hij heeft zijn volk 40 jaar geleid en geleerd. Nu maakt hij zijn testament, in de Naam van zijn God. Ieder mag het horen: *Hoor Israël, de HEERE onze God is een éinig HEERE! Zo zult gij den HEERE uw God liefhebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel en met al uw vermogen.* Deut. 6:4, 5. De God van Israël spreekt. Zou Israël de stem van hun God niet moeten gehoorzamen? Ja, zijn alle mensen niet verplicht naar hun Schepper te luisteren?

Deze brochure bied ik de leerlingen van Mozes niet aan, om hen iets te leren. Het is een bewijs dat ik iets van hen geleerd heb. Men kan dus enigszins de voetstappen van Abraham drukken, zonder dat men van hem afkomstig is. Hoewel ik kan zeggen: "Waren er geen Joden, dan was ik er óók niet geweest." Want één van mijn voorvaderen is Jacob Maranus. Hij is afkomstig van een Marraan. Marranen waren Spaanse Joden, die om geloofsvervolgung te ontgaan, Christen werden.

Als wij nu toestand bekijken in Israël, binnen het Jodendom, in het Christelijk deel van de wereld en bij al de volken op aarde, dan moeten we uitroepen: *Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de volken; doch over u zal de HEERE opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden,* Jesaja 60:2.

Ik hoop dat de God van Israël deze profetie spoedig zal vervullen en ik besluit met de bede van David uit Psalm 122:

*Bidt, met een algemene stem,
Om vrede voor Jeruzalem.
Het ga hun wèl, die u beminnen.*

Middelburg, april 2001

Willem Westerbeke.

1. Het spreken van Adam en Eva in het Paradijs.

Taal en tong is een grote gave van de Schepper. Het onderhoudt de communicatie tussen de mensen onderling en zelfs tussen God en de mens. Het is waar, de werking van Gods Geest op en in onze geest gebeurt in de eerste plaats *onmiddellijk*. Geesten hebben geen taal nodig. God heeft in het geestenrijk een gave geschapen, waardoor de een met de ander kan communiceren. Maar een mens, bestaande in lichaam en ziel, heeft wèl een taal nodig, om te kunnen communiceren.

Toen Adam en Eva in het Paradijs leefden, verkeerden zij in een harmonie met hun Schepper, de aanbiddelijke God Elohim JHWH. Hij zij geprezen tot in eeuwigheid! Ook onderling leefden zij in zoete harmonie. Met de dieren- en vogelwereld, ja met de hele schepping leefden ze in vrede. Gods Geest verlichtte hun verstand om God te kennen, om Hem te beminnen en vormde zó hun ziel en lichaam naar het beeld van Hem, Die hun Schepper is.

Dit juweel van de schepping stak ver boven alle andere schepselen uit. Dat komt onder doordat de mens kan spreken, wat de dieren niet kunnen. Dit is een van de specifieke kenmerken van het redelijk schepsel. Met wie spraken Adam en Eva? Met hun zalige en beminnenswaardige God. Ze spraken met Hem, zo dikwijls als zij willen. De tong was één van de kleine leden van hun lichaam, waardoor ze de gemeenschap met God onderhielden.

Zij spraken ook met elkaar. Over welke onderwerpen? Over de heerlijke, onnaspeurlijke wijsheid Gods, die in de schepping uitblonk. Over de schoonheid in de dieren- en plantenwereld. Adam sprak ook tot of tegen de dieren en God stuurde hen tot Adam. Ze zagen hun koning met ontzag aan. Adam noemde hen naar hun aard.

Er bestaat ook dieren- en vogeltaal. Die taal is buitengewoon interessant. Dieren vertellen elkaar veel meer met blaffen, loeien, piepen, en alle andere soorten geluiden, dan wij weten. Wist u dat ze elkaar beter verstaan dan de mensen? Wist u dat vogels een heleboel dingen tegen elkaar fluiten, piepen, krassen en fladderen, zonder te moeten zeggen: *wat bedoel je met dat gefluit?*

Weet u wat ze niet kunnen? Hun Schepper eren? Ja, dat doen ze zolang ze leven. Maar ze kunnen niet met hun Schepper spreken, ze kunnen geen gemeenschap met Hem onderhouden. En de mens kon dat wel.

Maar helaas, als wij nú met aandacht letten op de tong van de mens, op onze eigen tong, wat moeten we er dan van zeggen? Het ontbreekt mij aan de rechte indrukken en woorden om onze rampzalige val te beschrijven. Onze tong moest God loven en prijzen, maar het is nu een onbedwingelijk kwaad geworden. En vol van ongerechtigheid. Ze wordt ontstoken van de hel. De schuld die onze tong maakt is onuitsprekelijk. Wat heeft de tong al veel kwaad op de wereld teweeggebracht.

Daarom zal men in de hel wensen dat men stom geboren was. Ja, men zal z'n tong kauwen van de eeuwige pijn.

Geachte lezer, de mens verloor in de val niet zijn spraak, maar hij verloor *zijn God*. En dat is het allerergste wat er is. Gods zalige gunst en gemeenschap kwijt te raken, dat is de dood. De geestelijke, tijdelijke en als de Heere het niet voorkomt, de eeuwige dood. Gelukkig, dat de herscheppende kracht van Gods Geest verzoening en vernieuwing kan geven!

Onze spraak mist dus zijn oorspronkelijke heilige dimensie. Maar Adams taal bleef na de val in *woordklank* hetzelfde. Zijn nakomelingen spraken waarschijnlijk dezelfde taal tot aan de spraakverwarring. Ja zelfs ná de spraakverwarring, ja tot nu toe zijn er miljoenen nakomelingen die dezelfde taal nog spreken. Met dit onderzoek wil ik proberen aan te tonen dat het de Hebreeuwse taal is, die Adam sprak.

2. De spraakverwarring.

Ondanks de vele visies die de taalgeleerden er op na houden, zijn ze tamelijk eenstemmig over één onderwerp: dat er één of meerdere *oertalen* zijn geweest. (Bijb. Enc. Hebr. taal) Natuurlijk zijn er oertalen geweest. Mozes beschrijft dit feit met de duidelijkste woorden.

Genesis 11:1-9.

1 En de ganse aarde was van enerlei spraak en enerlei woorden. 2 Maar het geschiedde, als zij tegen het oosten togen, dat zij een laagte vonden in het land Sinear; en zij woonden aldaar. 3 En zij zeiden een ieder tot zijn naaste: Kom aan, laat ons tichelen strijken, en wel doorbranden. En de tichel was hun voor steen, en het lijm was hun voor leem. 4 En zij zeiden: Kom aan, laat ons voor ons een stad bouwen en een toren, welks opperste in den hemel zij, en laat ons een naam voor ons maken, opdat wij niet misschien over de ganse aarde verstrooid worden. 5 Toen kwam de HEERE neder, om te bezien de stad en den toren, die de kinderen der mensen bouwden. 6 En de HEERE zeide: Zie, zij zijn enerlei volk, en hebben allen enerlei spraak; en dit is het, dat zij beginnen te maken; maar nu, zou hun niet afgesneden worden al wat zij bedacht hebben te maken? 7 Kom aan, laat Ons nedervaren, en laat Ons hun spraak aldaar verwarren, opdat een iegelijk de spraak zijns naasten niet hore. 8 Alzo verstrooide hen de HEERE van daar over de ganse aarde; en zij hielden op de stad te bouwen. 9 Daarom noemde men haar naam Babel; want aldaar verwarde de HEERE de spraak der ganse aarde, en van daar verstrooide hen de HEERE over de ganse aarde.

In ons onderzoek naar de oorspronkelijke taal zijn er enkele dingen die onze aandacht vragen.

3. De plaats waar de toren gebouwd werd.

Na de Zondvloed woonde Noach en zijn gezin op het gebergte Ararat, in de omgeving van Armenië. Na verloop van tijd concentreerde men zich in de vlakte, in het land Sinear. Het is niet moeilijk deze plaats te reconstrueren. Want de stad werd naderhand Babel genoemd. Het land heette Babylonië. Nadat Nabopollassar (Nebukadnézars vader) koning was geworden over Babylonië, werd het land ook *het land der Chaldeeën*, genoemd, omdat deze koningen van oorsprong Chaldeeërs waren, (Jer. 50:1). Het land lag in de vruchtbare vlakte tussen de Eufraat en de Tigris,

Mesopotámië genoemd. Later heette het land Perzië en nu is het Irak. In die omgeving lag eens de *Hof van Eden*.

4. De tijd wanneer de spraakverwarring plaatsvond.

Uit de geslachtsbomen van Noach tot Peleg blijkt dat de spraakverwarring in de dagen van Peleg plaats vond, Genesis 10:25. *En Heber werden twee zonen geboren; des enen naam was Peleg; want in zijn dagen is de aarde verdeeld; en zijns broeders naam was Joktan.*

Hieronder volgt een kort overzicht van Sem tot Peleg, Genesis 11:10-17.

10 Deze zijn de geboorten van Sem: Sem was honderd jaar oud, en gewon Arfachsad, twee jaren na den vloed.

11 En Sem leefde, nadat hij Arfachsad gewonnen had, vijfhonderd jaar; en hij gewon zonen en dochters.

12 En Arfachsad leefde vijf en dertig jaar, en hij gewon Selah.

13 En Arfachsad leefde, nadat hij Selah gewonnen had, vierhonderd en drie jaar; en hij gewon zonen en dochters.

14 En Selah leefde dertig jaar, en hij gewon Heber.

15 En Selah leefde, nadat hij Heber gewonnen had, vierhonderd en drie jaar, en hij gewon zonen en dochters.

16 En Heber leefde vier en dertig jaar, en gewon Peleg.

17 En Heber leefde, nadat hij Peleg gewonnen had, vierhonderd en dertig jaar; en hij gewon zonen en dochters.

Wij moeten er rekening mee houden dat de leeftijden in de Bijbeltekst afgerond zijn. De periode vanaf de Zondvloed tot Peleg is ca. 100 jaar. Omdat deze periode erg kort is, hebben diverse Bijbelverklaarders de datering van de Spraakverwarring verlegd. Ze gaan ervan uit dat de spraakverwarring *tijdens het leven* van Peleg is geweest. Als dat waar is, heeft vader Heber zijn zoon die gepaste naam gegeven, door de Geest van profetie.

Na de voor de
Schepping Chr. jaartel

1650 2320 De Zondvloed vond plaats ca. 1650 jaar na de Schepping. De leeftijd van de aartsvaders is in de Bijbel afgerond naar boven, totaal 1656 jaar. Een gemiddelde brengt het aantal jaren op ca. 1656.

1652 2322 geboorte Arfachsad, 2 jaar na de vloed, Gen. 11:10

1687 2287 geboorte Sela, Gen. 11:12.

1717 2257 geboorte van Heber, Gen. 11:14. De stamvader van de Hebreëën.

2234 Begin van de Sterrenkunde bij de Chaldeeën, Hutton blz. 17.

Aristóteles schrijft dat 1903 jaar voor Alexander de Grote's komst te Babel de sterrenkundige aanmerkingen begonnen zijn te Babel, Vitringa, Jesaja III blz. 357. (331 v. chr. jaartel. + 1903 = 2234 v. chr. jaartel.)

1751 2223 geboorte Peleg, Gen. 11:16, ruim 100 jaar na de Zondvloed. Peleg betekent: 'verdeling'.

1781 2203 geboorte Rehu, Gen. 11:18

1813 2161 geboorte Serug, Gen. 11:20

1843 2131 geboorte Nahor, Gen. 11:22

1872 2102 geboorte Terach Gen. 11:24. Terach leefde 70 jaar en gewon Abram, Nahor en Haran, Gen. 11:26. Abram wordt de eerste genoemd, niet

omdat hij de oudste was, maar de stamvader van hen die hier volgen. Terach stierf 205 jaar oud te Haran, Gen. 11:32. Abram verliet Haran na de dood van zijn vader, Hand. 7:4. Abram was toen 75 jaar, Gen. 12:4; dus werd Abram geboren toen Terach **in** zijn 130ste jaar was.

2000 1974 dood van Noach, Gen. 9:28.

Merk op: In dezelfde tijd toen Noach de *2e stamvader* van de wereld/kerk stierf, werd *de vader der gelovigen* geboren.

Noach leefde ná de Zondvloed 350 jaar, Gen 9:29. De jaren van bovengenoemde periode worden opgeteld aan de hand van de leeftijd van de stamvaders van Abram, in Gen. 11:10-26 etc. De ouderdom van de stamvaders wordt berekend naar hun leeftijd bij de geboorte van hun zoon (stamhouder). De totale tijdsduur naar boven afgerond is 352 jaar naar beneden afgerond is 342 jaar; gemiddeld 347.

In bovenstaande kolom wordt 3 jaar boven het gemiddelde genomen, nl 350 jaar. Daarmee is het gemiddeld aantal jaren van de stamvaders vanaf Adam tot Abram's geboorte in evenwicht, nl. totaal max. 2008 en min. 1988. Wij gaan uit van bijna het gemiddelde, 2000 jaar.

Van Adam t/m Noach zijn 10 geslachten. Vanaf Noach t/m Abram zijn ook 10 geslachten.

5. Het aantal mensen wat op aarde woonde.

Raadplegen wij enkele stambomen van personen die een eeuw geleefd hebben, dan zien we een uiteenlopend aantal afstammelingen. Sommigen zijn uitgegroeid tot 50 personen, anderen tot 500. Toen de aarde opnieuw bewoond werd waren er minstens drie echtparen die kinderen kregen. Laten wij de berekening eens ruim nemen. Indien elk echtpaar uitbreidde tot ca. 3500 mensen, dan leefden er tijdens de spraakverwarring niet meer dan ca. 10.000 mensen. Het aantal mannen wat aan de bouw werkzaam was, zou misschien niet meer dan 3.000 zijn geweest.

6. Welke godsdienst zij beoefenden.

Genesis 6:9b: *Noach was een rechtvaardig, oprecht man in zijn geslachten. Noach wandelde met God.* De godsdienst van Noach bleef in zijn nageslacht, maar niet onder alle drie zonen. Zijn afstammelingen hadden niet allen zin in zo'n wandel met God. Een gedeelte ervan vervreemde van de ware Godsvreze.

De stad en de torenbouw te Babel had een bijzonder doel. Het was een monument om zich te groeperen, wat tevens als *een naam* diende voor hun nageslacht. *Een naam maken* is zichzelf beroemd maken, zie ook 2 Samuël 8:13. Deze groepering streed tegen de Goddelijke opdracht: *Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde*, Gen. 9:1; dit gebod wordt herhaald in vers 7.

Noach heeft niet meegedaan aan de torenbouw van Babel. En zijn Godvrezende zonen (kinderen) evenmin. Wij hoeven daar niet aan te twifelen. Wij hebben een schriftuurlijk bewijs. Er staat uitdrukkelijk in Gen. 11:5 dat de Heere de stad en de toren bezag, die *de kinderen der mensen bouwden*. In het Hebreeuws staat: *die bouwden de zonen van Adam*. Een zelfde uitdrukking staat in Gen. 6:4, *als Gods zonen tot de dochteren der mensen ingegaan waren*. Hebreeuws: *Zeker, (toen) die ingingen, de zonen van Elohim tot de dochters van Adam*.

Mozes maakt heel duidelijk verschil tussen *Gods kinderen*, (òf zonen) en tussen de *kinderen* (zonen en dochters) *van Adam*. Dit fundamentele verschil te negeren, is de letter en de geest van heel de Bijbel te miskennen. Is het onderscheid tussen het zaad der vrouw en het zaad der slang niet door de Heere Zelf aan Eva bekendgemaakt? Zijn de Hebreëen niet het uitverkoren volk van God, uit een groot aantal volken?

Wie waren de *zonen des mensen* die aan de torenbouw meededen? In elk geval de meeste nakomelingen van Cham. Want zij bleven in dezelfde buurt wonen, *in het land Sinear*. Het éérste koninkrijk na de spraakverwarring, was van Nimrod, koning te Babel, Gen. 10:10. Maar ook de zonen van Jafeth werkten eraan mee, want het oordeel van de spraakverwarring trof hen net zo goed, Gen. 10:5. Trouwens de zonen van Sem deden ook voor het grootste deel mee, want *Sems zonen werden óók verdeeld naar hun huisgezinnen, naar hun spraken, in hun landschappen, naar hun volken*, Gen 10:31. Echter, niet alle nakomelingen van Sem deden mee, want wij lezen dat zij op een andere plaats woonden, Gen. 10:30, 31.

7. Babel, ná de torenbouw.

Er is verschil van mening over de bouw van Babel door Nimrod, zoon van Cush, Gen. 10:9,10. Joséfus vat het zó op dat de Torenbouw het werk van Nimrod is geweest, Joodse Hist. 1e boek, 4e hfd. Maar uit de spraakverwarring die Mozes beschrijft, schijnt het dat de torenbouw voorafging en dat Nimrod daarna op dezelfde plaats de stad herbouwde. Hoe dit zij, Babel betekent in de Hebreeuws 'verwarring'. De stad die echter na de spraakverwarring ontstond, droeg bij andere volken dan de Joden, een andere naam die er wel op geleek, maar een heel andere betekenis had. In het Akkadisch luidt die naam: *Bab-Ili*, Ingang of *Poort van Ili*. In de stad werd een tempel gebouwd op een hoge zuilentoren ter ere van de oppergod Ili. Die tempel was een poort waarin God tot de mens afdaalde en andersom. In hun godsdienst zaten toen nog tal van ware elementen, ontleend aan de godsdienst van Noach. *Ili* betekent God. In het Hebreeuws El, Eloah; en in het Aramees Bel.

In die tijd ontstond ook het Assyrische rijk, Gen. 10:11. Omdat zij de Aramese taal spraken ligt het voor de hand dat ze afstamden van Sem, Gen 10:22, hoewel ze woonden in het land wat tevoren Nimrod toebehoorde, Micha 5:5.

Ook ontstond in die tijd het Aramese rijk, genoemd naar Aram, zoon van Sem, Gen 10:22,23. In onze Bijbel wordt *Aram in het Hebreeuws*, vertaald met Syrië. Dit gebied wordt Paddan-**Aram** genoemd, Gen 25:20, ligt tussen de Eufraat en de Tigris. Paddan-Aram, liggend in het gebied Aram-Naharaim, noemt Abraham zijn vaderland, Gen. 24:5-7. In dit land lag de stad Haran waar Laban woonde. Hij was dus een Arameër, Rebekka en de 4 vrouwen van Jacob eveneens. De stammoeders van de Joden zijn dus Arameeërs.

Er was nog een gebied wat alleen **Aram** werd genoemd, dat lag tussen Kanaän en de Eufraat. Wij kennen dit gebied als Syrië.

8. Heber, de stamvader vanaf de Spraakverwarring.

Heber, een van de stamvaders van het heilige zaad, was ca. 34 jaar toen er feest in zijn tent was: er werd een zoon geboren. Maar er viel een schaduw over de blijde gebeurtenis: de uitgebreide families konden elkaar niet meer verstaan. Rond de tijd

van Pelegs geboorte vond de spraakverwarring plaats. Daarom noemt Heber zijn zoon Peleg; dat betekent: *verdeling, verdeeld*. De taal die Heber sprak, ging over op zijn kinderen, zoals dat altijd gebeurt.

Heber moet eigenlijk als *Eber* geschreven worden. Het betekent: *overzijde, overgang*. Er zijn door veel theologen gissingen gemaakt waarom hij zo genoemd werd. Een bevredigende verklaring heb ik tot nog toe niet gelezen.

Regelmatig is de vraag gesteld waarom de nakomelingen van Abraham Hebreëen worden genoemd. Sommigen zoeken de reden in de woonplaats van Heber, aan de *overkant* van de Eufraat. Er is nog een betere reden: Heber was de stamvader naar wie zijn afstammelingen worden genoemd, omdat hij tijdens de spraakverwarring leefde. Toch werden niet al zijn nakomelingen naar hem genoemd, *alleen zij, die zijn taal bleven spreken*. **De stamvaders tijdens de spraakverwarring kregen een bijzondere status, omdat zij stamvaders van nieuwe taalgroepen waren.**

De plaats waar Heber woonde wordt niet exact vermeld. Heber behoorde onder de zonen van Sem, die op het *oostelijk gebergte* woonden. Gen. 10:30, 31. *En hun woning was van Mescha af, daar waar gij gaat naar Sefar, het gebergte van het oosten. Deze zijn zonen van Sem, naar hun huisgezinnen, naar hun spraken, in hun landschappen, naar hun volken*. Waar we dit gebergte moeten zoeken, kan Bileam ons vertellen: "Uit Syrië heeft mij Balak, de koning der Moabieten, laten halen, van het *gebergte tegen het oosten*", Num. 23:7. Vanuit Israël lag dit berglandschap in oost, noordoostelijke richting.

Met opzet beschrijft Mozes het landgebied van Sems zonen, opdat het goed zou opvallen dat ze niet in de vlakte van Sinear woonden, waar de stad en de toren gebouwd werd!

9. Hebers afstammelingen woonden o.a. in Ur, Mesopotámië.

Gen. 11:18-26. Peleg, Rehu, Serug, Nahor, Terah. Vers 26: *En Terah leefde zeventig jaren, en gewon Abram, Nahor en Haran*. Haran was de vader van Lot. Lots zonen waren Moab en Ammon. Gen. 19:37, 83. Vandaar dat hun taal zoveel op het Hebreeuws geleek.

In de tijd van Terah zijn de Semieten, waaronder ook de nakomelingen van Heber, al verspreid in het hele Midden-Oosten. Melchizédek is koning van Salem. Salem was het latere *Jerusalem*. Melchizédek is een Hebreeuwse naam, wat *rechtvaardige koning* betekent. Meerdere Semitische enclaves waren te vinden tussen Egypte en Aram, d.i. Syrië.

De stammen van de Chaldeeën woonden in Noord-Mesopotámië, of liever in het Hebreeuws: **Aram**-Naharaim. Waar de naam Chaldeä vandaan komt, is niet met zekerheid te zeggen. In dit gebied lag Ur, thans Urfa, waar Abraham woonde toen de Heere hem riep. Ur der Chaldeeën lag ca. 50 km. ten noorden van Haran, aan de *overkant* van de Eufraat, Joz. 24:2, 3. *Want Ur lag in Mesopotámië op de weg van de Tigris naar Nifibis, gelijk Abarbinel aanmerkt*, schrijft S. Patrick over Genesis 11:28.

De Chaldeeën breiden zich in de loop der eeuwen uit en vestigden zich eerst vanaf ca 878 v. Chr. in Zuid-Mesopotámië, in Babylonië. Ze namen die cultuur voor een deel over en kregen in 626 v. Chr. de macht in handen. Vandaar dat Babylonië later 'het land der Chaldeeën' genoemd werd. In Babylonië lag ook een grote Akkadische stad Ur, onderscheiden van Ur in Noord-Mesopotámië want de stad lag aan *deze* kant van

de Eufraat. De Chaldeeën waren een Aramese stam, vandaar dat het Aramees de rijkstaal werd in het eerste wereldrijk op aarde. Het grootste deel van Daniël is in het Aramees (Syrisch, Dan. 2:4) geschreven.

De Bijbel bedoelt met Mesopotamië altijd het noordelijk gebied tussen de Eufraat en de Tigris; dus niet het zuidelijk gelegen Babylonië. Zie o.a. 1 Kron. 19:6.

De schrijvers die de zaak nauwkeurig onderzocht hebben stemmen dat toe, (zie b.v. Prof. dr. M. A. Beek, Tweestromenland 1960). Pas in Joséfus' tijd gingen sommige Griekse schrijvers Mesopotamië uitstrekken tot de Perzische Golf. Diverse Puriteinen identificeerden Ur in die buurt.

De stad Ur in Babylonië werd verwoest, eeuwen voordat de rondreizende Chaldeeën zich in Babel vestigden. Omstreeks 1200 à 1000 jaar voor Christus vestigden de Chaldeeën zich in Babel en in Assyrische steden. Dat blijkt uit Jesaja 23:13, waar staat dat: 'de Chaldeeën eertijds geen volk (=koninkrijk) waren, maar Assur heeft het gefundeerd'.

In 1964 werd een archief ontdekt van de oude stad Ebla, in Noord-West-Syrië. Op kleitabletten komt een inscriptie voor: Ur in het gebied van Haran. Urfa is de Aramese naam. In het stroomgebied van de Balikh, een zijrivier van de Eufraat, komen steden voor waar de namen van Abrahams familie in doorklinken. Er werden inscripties gevonden met Hebreeuwse namen, o.a. Eber, een koning, Abram, Michaël Israël, David etc. Ook de namen van 5 steden die in dezelfde volgorde staan als Gen 14:2, Sodom, ect. De naam van God wordt uitgedrukt als JAH, de verkorte vorm van JHWH en El, een verkorte vorm van Eloach!

Na bekendmaking verbood de Syrische regering verdere publicatie. Zie: The Ebla tablets, door dr. Paolo Matthiae.

10. De Hebreeën.

Toen Abraham Izak en Jacob in Kanaän woonden werden ze als *vreemdelingen* beschouwd, Gen. 37:1. Maar dat ze nakomelingen van Heber waren wist men maar al te goed. Zodra Jozef in Egypte kwam, was hij als zodanig kenbaar. Mevr. Potifar noemde Jozef niet voor niets: *de Hebreeuwse man*, Gen. 39:14, 17. En wat heel merkwaardig is, Jozef zegt tegen de schenker: *Ik ben diefelijk ontstolen uit het land der Hebreeën*, (Gen. 40:15). Een prachtige uitdrukking! De omgeving van Salem, waar Melchizédek koning was geweest, werd misschien zo genoemd.

De schenker noemt hem op zijn beurt: *een Hebreeuws jongeling*, Gen. 41:12. Hoezeer de Hebreeërs een eigen volksgroep waren blijkt ook uit de algemene scheiding die er lag tussen Egyptenaars en Hebreeërs: de Egyptenaars mogen geen brood eten met de Hebreeën, Gen. 43:32. Toen ze zich als apart volk in Egypte ontwikkelden, sprak Faraö hen aan met *kinderen Israëls*, Exodus 1:9. Sifra en Pua, de vroedvrouwen, spraken tot Faraö over de Hebreeën vers 19.

In Gen. 10:21 staat over Sem: *Sem, de vader van alle kinderen van Heber*. Als men het toen over Hebreeën had, werden alle afstammelingen van Heber bedoeld. Later veranderde dat en bleven alleen de nakomelingen van Jakob die volksnaam voeren. Zie dit bij de profetie van Bileam: "De schepen van den oever van Chittim, die zullen Assur plagen, *zij zullen ook Heber plagen; en hij zal ook ten verderve zijn*", Num. 24:24.

11. De taal van Heber.

Het is een moeilijke vraag of Heber de Hebreeuwse taal heeft behouden bij de spraakverwarring, of dat hij toen voor het eerst die taal begon te spreken. Heber noemde zijn zoon Peleg, *verdeling*. Dat Peleg een Hebreeuwse naam is betwijfelt niemand, maar dit bewijst verder niets. Hoe was de naam van Heber voor de spraakverwarring? Dat brengt de nieuwe vraag met zich mee: wijzigden de *persoonsnamen* door de spraakverwarring? Werd Noach, om één voorbeeld te noemen, in de zeventig verschillende taalgroepen die ontstonden, anders uitgesproken dan tevoren? Ja, na verloop van tijd wel. Dat blijkt uit de prachtige zondvloedverhalen die onder diverse volken bewaard zijn gebleven.

Volgens de oudste gegevens van het Jodendom heeft Heber de oorspronkelijke taal van vóór de Zondvloed gesproken. Zeer oude gegevens van heidense schrijvers spreken eveneens dat er ooit één taal werd gesproken.

S. Patrick en Polus schrijven over Gen. 11:1:

De kinderen der mensen om hem te onderscheiden van de zonen van Noach en Sem, die niet schuldig waren aan deze zonde en ook geen deel hadden in de straf. Zij behielden hun oude woonplaats en oude taal.

Zij schrijven over Gen. 11:5:

"De heidenen zelfs hebben altijd deze waarheid erkent dat er in de beginne slechts één enerlei taal gesproken werd, zie Joséfus 4e hfd. Joodse Hist. De Chaldeeuwse uitbreider, nevens al de Joodse schrijvers willen dat de Hebreeuwse taal de oorspronkelijke taal is. Rabbi Gedalia zegt over deze tekst: *de wijzen onder de christenen hebben onderzocht welke de eerste sprake was, en al de wereld erkent dat men van Adam tot aan de vloed de heilige taal gesproken heeft.*"

M. Henri, Genesis 11: 5-7. *Wij kunnen hier het verlies betreuren van het algemeen gebruik der Hebreeuwse taal die van die tijd af alleen de volkstaal der Hebreëen is geworden.*

Uit inscripties van de oude Sumeriërs: "Zij geloofden... eens op een tijd, de gehele wereld, in eenstemmigheid gaf het volk lof aan Enlil in één taal", Ch. Marston in New Bible Evidence, geciteerd door Ron Wyatt in Biblical Treasures.

Die uitdrukking *Hebreeuwse taal* komen we niet tegen in de Bijbel. Wellicht dat de benaming pas ná de Babylonische wegvoering in zwang kwam.

De taal van Heber en Abraham was de basis van het klassieke Hebreeuws wat wij in de boeken van Mozes en de Bijbel vinden. Vanzelf heeft die taal evenals alle andere talen verandering ondergaan en zijn er leenwoorden uit andere talen bijgevoegd.

12. Godsdienstig verval ná de spraakverwarring.

Noach leefde 250 jaar na de spraakverwarring, Sem ruim 400 jaar en Heber ongeveer 430 jaar. Hij stierf toen Jakob ongeveer 20 jaar was. In de Hebreeuwse taal werden de godsdienstoefeningen, het offeren en het prediken, gehouden. U weet, de taal waarin wij God dienen, wordt niet zo lichtvaardig veranderd. Maar dat hield wel in dat de stammen en volkeren die geen Hebreeuws spraken van de waarheid vervreemden na

verloop van tijd. Ziet u nu het grote oordeel van de Babylonische spraakverwarring? De volken werden aan hun onkunde van God overgegeven.

Zelfs in de heilige linie kwam verval. Want Jozua zegt later in zijn afscheidsrede tot Israël: "*Over gene zijde van de rivier hebben uw vaders vanouds gewoond, namelijk Terah, de vader van Abraham en de vader van Nahor; en zij hebben andere goden gediend.*" Joz. 24:2.

13. De taal van Abraham en het Hebreeuws alfabet.

In het Bijbels handboek, wordt gesproken over: *Schriftsystemen en talen in de wereld van de Bijbel* Op blz. 175 en 176, wordt het volgende gesuggereerd:

"De taal van de binnentrekkende voorvaders kennen wij niet. Het Oude Testament kenschetst de voorvaders van Israël als Arameërs. Bij de belijdenis vermeldt in Deut. 26:5 zegt de Israëliet van latere generaties, dat zijn vader *een zwerfende Arameeër was*. In dezelfde richting wijst ook de overlevering dat de familieleden van de aartsvaders Arameërs waren: in Genesis 31:47 is de naam die Laban aan Giléad geeft, duidelijk Aramees. Hijzelf wordt ook als Arameër aangeduid, Genesis 25:20; 31: 20. Hetzelfde geldt voor zijn vader Bethuël, Genesis 25:20; 28:5. Het land waar deze familie woont, wordt als Aram Naharayim aangeduid, Genesis 24:10, of als Paddan-Aram, Genesis 28:2, 5, 7. De meest voor de hand liggende conclusie lijkt te zijn dat de voorvaders van het volk een vorm van Oud-Aramees hebben gesproken. Evenwel, ook in dien dit zo geweest is (uitgesloten is het allerminst) dan helpt dit gegeven ons uiterst weinig."

Heel jammer dat in de leerzame bijdrage, er helemaal aan voorbij wordt gegaan dat Jacob een andere taal sprak dan Laban. Hoewel Jacob 20 jaar in Paddan-Aram had gewoond, z'n moeder en twee vrouwen Aramees spraken, hield hij stug vast aan de Hebreeuwse taal. In Genesis 31:47 staat uitdrukkelijk dat Jacob een *Hebreeuwse* naam geeft aan het gedenkteken, namelijk *Gilead*, terwijl Laban een Aramese naam gaf. Wanneer wij de bijbelse gegevens raadplegen, blijkt **duidelijk dat de basis van de Hebreeuwse taal gesproken werd door Abraham**. Wij missen een archeologisch bewijs ervan. Maar wij hebben ook geen archeologisch bewijs dat Abraham in Kanaän heeft gewoond. Moeten wij het daarom in twijfel trekken, totdat er scherf gevonden wordt met de naam Abraham erop, uit de achttiende eeuw voor Christus?

Volgens de Joodse overlevering heeft de Heere de oorspronkelijke taal geleerd aan Abraham. Deze overlevering vinden we in het *Boek der Jubileeën*. Dit boek behandelt de geschiedenis van de Schepping tot de tijd van Mozes. Het boek is ingedeeld in perioden van $7 \times 7 = 49$ jaar. Elk jubileum is een periode van 49 jaar, en geen periode van een Jubeljaar van 50 jaren, zoals we uit de Bijbel kennen.

In Jubileeën 12:14 en 15 staat geschreven:

"En Terah verliet Ur der Chaldeeën, hij en zijn zonen, en ging op weg naar het land van de Libanon en het land van Canaän. En hij woonde in het land Haran. En Abram leefde in Haran, zijn vader, twee weken der jaren." [2x7=14 jaar]

Jubileum vervolgt met Abram, die in de nacht de sterrenhemel waarnam en daarna bad tot God om verlossing van de afgodische geesten die werkten in de Chaldeeën. Het antwoord wat de Heere aan Abram gaf luidt als volgt:

Jubileeën 12:25-27.

"En de Heere God zeide tot mij: Open zijn mond en zijn oren, opdat hij moge horen en spreken met zijn mond de taal welke aan hem zal geopenbaard worden. Want het werd niet meer door de mensen gesproken sinds de dagen van de verwoesting van Babel.

En ik opende zijn mond en zijn oren en zijn lippen, en ik begon tot hem te spreken in het Hebreeuws, de oorspronkelijke taal. En hij nam zijns vaders boek, hetwelk in het Hebreeuws was geschreven, en schreef hen over en begon het van toen af te leren. En Ik legde hem alle dingen uit, die hij niet begreep. En hij leerde hen gedurende de zes regenmaanden."*

* In andere afschriften staat: de taal van zijn familie/geslacht.

Hoewel het bovenstaande geen afdoend bewijs levert dat Hebreeuws de taal van Noach is geweest, mogen we ons verheugen dat er betere bewijzen zijn dat het oorspronkelijk Hebreeuws de taal van Noach was en dus ook de taal van zijn voorgelacht was, tot Adam toe. Of liever gezegd, *de godsdienstige kernbegrippen, de namen en de basiswoorden van de Hebreeuwse taal van Adam af bleven hetzelfde*. En daar zijn drie bewijzen voor.

1. De allerheiligste Naam JHWH.
2. De persoonsnamen.
3. De Godsopenbaring blijft dezelfde.

14. Bewijzen voor de Hebreeuwse taal van Adam

1. De allerheiligste naam JHWH.

Niemand van de Joden, vanaf Abrahams tijd heeft het aangedurfd om de heilige NAAM te wijzigen of te veranderen. Met welke diepe eerbied zijn ze voor die NAAM vervuld! Zeer omzichtig zijn ze in hun schrijven en op hun hoede om de NAAM niet uit te spreken, omdat de zuivere uitspraak na de verwoesting van de Tempel verloren is gegaan. Want in de Tempeldienst werd de NAAM over het volk uitgesproken met hogepriesterlijke zegen. Nu, zou de Godvrezende Noach de Naam van Zijn God veranderd hebben? Noach leefde 600 jaar voor de vloed, 100 jaar vanaf de vloed tot de spraakverwarring en 250 jaar daarna. In de tijd toen hij stierf werd Abraham geboren. Zou iemand van de Godzaligen uit de Heilige Linie, het aangedurfd hebben om zijn God met een andere Naam aan te roepen, dan Hij Zichzelf had geopenbaard? Dat de *vertalers* van het Hebreeuws nog steeds naar de zuivere vertaling zoeken van de Naam in hún taal is begrijpelijk, maar dit gold niet voor de oude patriarchen.

Neen, de *zonen des mensen* zondigden en veranderden in taal en in werk, maar de Verbondsgod van Noach bleef Dezelfde, in Zijn trouw en in Zijn werk. En Gods zonen en dochteren bleven dezelfde taal voeren waarin ze hun God dienden en verheerlijkten.

Uit het groot aantal schrijvers die over de NAAM geschreven hebben, citeer ik alleen een zoon van vader Abraham:

"Alleen acht ik het nodig, van mijn vertaling van de heiligste Naam des Opperwezens, de Tetragrammaton, nog met een enkel woord te gewagen.

Het woord JHWH, is door sommigen met Heere, door anderen onvertaald naar de klankstippen die er onder staan, en wederom door anderen nu eens op deze, dan weder op gene wijze, overgebracht. Het valt licht te betogen, dat beide wijzen onjuist zijn. Daar intussen de ware uitspraak des woords verloren is geraakt, zo moeten wij raadplegen hetgeen door de oudste verklaarders en vertalers hier over gezegd is. En dit spoor volgende, vinden wij dat de Talmud en Midras het woord JHWH verklaren met: *Hij die is, was, en namaals zal zijn*. En: *Ik die thans voorzie, zal ook namaals voorzien*. Deze verklaring is taalkundig juist, als zijnde de Tetragrammaton samengesteld van CHaJaH *Hij was*, CHoWèH *Hij is*, JuChèJèH *Hij zal zijn*, de drie hoofdtijden, namelijk van het enige verbum substantivum (werkwoord) dat in de Hebreeuwse taal bestaat, en niet alleen *zijn*, maar ook *wezen* en *worden* betekent. Daar nu wezenlijk het *voorledene* en *toekomstige* bij de Schepper steeds *tegenwoordig* is, en het *Opperwezen* nóch door tijd, nóch door plaats beperkt wordt, is met recht Zijn voortdurend bestaan, Zijn alomtegenwoordigheid, alwetendheid en voorzienigheid in Zijn Naam verenigd. Tevergeefs hebben Onkelos, Ben-' Uziël, R. Saädja Gaön en zelfs Maïmonides in zijn Arabische werken gepoogd, hiervoor een even veel omvattend woord in hun taal te vinden. Nog minder kan zulks in een Westerse taal plaatsgrijpen. En er blijft niets anders voor de vertaler overig dan die heilige Naam, naar één der eigenschappen Gods uit te drukken. De grote Mendelssohn, het voetspoor der geachtste Israëlitische vertalers der oudheid volgende, heeft den Tetragrammaton met de *EEUWIGE* overgezet. Welke overzetting sedert die tijd door alle Israëlitische

vertalers, en dus ook door mij, gevolgd is geworden. En dit des te eerder, daar uit de *eeuwigheid* van het Opperwezen, natuurlijkerwijze, vele andere Zijner hoedanigheden ontspringen."

Amsterdam, Eloel 5619 / Sept. 1859. S. I. Mulder.

De namen Heere en God worden bij elkaar genoemd in Gen. 2:4: "*Ten dage als de Heere God de aarde en de hemel maakte.*" In het Hebreeuws: *Elohim* = God; *Jehovah* = Heere. Deze naam is vóór en ná de val en zelfs na de spraakverwarring nooit veranderd. Die Naam ziet juist op het *onveranderlijke* Wezen Gods.

Het is waar, de Heere zegt tot Mozes in Exod. 6:2 dat Hij met Zijn naam *Jehovah* niet bekend is geweest bij de vaders. Maar uit de samenhang blijkt duidelijk dat de Heere bedoelt dat Hij Zich aan de vaders alleen had geopenbaard als de *Almachtige Belover*. Aan Mozes en de kinderen Israëls gaat Hij Zich openbaren als de *Vervuller* van de oude beloften. In onze eeuw zegt men dat die Naam uitgesproken moet worden als Jahwé. De Joodse Rabbijnen zeggen dat de zuivere uitspraak van de NAAM verloren is gegaan. Hoewel de Masoretische tekst de klinkers weergeeft als JEHOVAH. Uit de persoonsnamen die van Jehovah zijn afgeleid, kunnen we bij dicht bij de eigenlijke uitspraak komen. Ongeveer deze uitspraak: JAOEWAH. Zie b.v. Jehonathan (Jonathan), Jehochanan (Johanen), Jehoschua (Josua). Jahwé kan dus nooit de juiste uitspraak zijn. Dan zouden de persoonsnamen moeten luiden: Jahnathan, Jahchanan, Jahschua. Bovendien vervalt één lettergreep indien de uitspraak Jahwé zou zijn, terwijl de heilige Naam uit drie lettergrepen bestaat.

2. De persoonsnamen.

Als wij de geslachtsregisters van Noachs zonen lezen, valt het ons op dat Mozes de zonen van Jafeth en Cham opsomt tot omstreeks de tijd van de Spraakverwarring. Allen die daarna geboren werden, worden niet vermeld. Wellicht zijn de zonen van Joktan, Pelegs broer, hierop een uitzondering, Gen. 10:26-29. Vanzelf is dit niet exact na te gaan, want hun leeftijd wordt niet vermeld, noch die van hun vaders, maar het geeft een heel duidelijke richtlijn ***dat alleen Hebreeuwse namen worden opgesomd.*** Ja, natuurlijk. De kinderen ná de Spraakverwarring kregen geen Hebreeuwse namen meer.

Opvallend, dat Hebers zonen hierop een uitzondering vormen. Zij worden genoemd, met hun Hebreeuwse naam en met hun leeftijd. Een veelbetekenend feit! Roept Mozes hierdoor niet luide uit, dat Hebreeuwse namen werden gegeven vanaf Noach tot Abraham?

En als Noachs naam dezelfde gebleven is na de Spraakverwarring, is Adams naam absoluut dezelfde gebleven. Of zou Adam werkelijk een andere naam gedragen hebben, dan in de Bijbel staat? Heeft de Heere die oorspronkelijke naam niet tegen Mozes willen zeggen? De Heere riep wèl Zijn eigen Naam uit – geprezen zij Hij! – voor Mozes, zou Hij Adams oorspronkelijke naam voor Mozes verborgen hebben? (Exod. 34:5-7.)

Dat de Heere Adam dezelfde naam gaf bij de schepping als bij Mozes, blijkt uit de betekenis.

1. Ten eerste is 'mens' een soortnaam. "*Man en vrouw schiep Hij hen, en zegende hen, en noemde hun naam Mens, ten dage als zij geschapen werden*", Gen. 5:2. In

het Hebreeuws staat *adam*, wat vertaald is met *mens*. Het is een soortnaam in onderscheiding van beesten. Jak. 3:7b.

2. "*En de Heere God had de mens geformeerd uit het stof der aarde*", Gen. 2:7. In het Hebreeuws staat *adam*, wat vertaald is met *mens*. En er staat 'damah' wat vertaald is met *aarde*. Bovendien betekent in het Hebreeuws *adam* een werkwoord wat in onze taal luidt: *rood zijn of rood worden*. Hieruit blijkt dat de eerste man die geschapen werd uit de aarde, Adam genoemd wordt d.i. *rode(aarde) zijn/worden*. Adam de mens, wordt geformeerd uit (rode) aarde en werd rood door de schepping van zijn bloed. Mensenvlees is rood. Later, na de zondeval gebruikt de Schrift nog een naam die mens betekent, namelijk Enos, dat betekent: *sterfelijk* of *ellendig (mens)*.
3. In Genesis 1:27, 28 lezen we: "*Man en vrouw schiep Hij hen. En God zegende hen en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde en onderwerpt haar.*" Het Hebreeuwse woord voor man is in deze tekst 'zakar' en voor vrouw 'neeqeabaah'. Deze namen zien ongetwijfeld op de voortplantingsvermogen volgens de samenhang van de tekst. De betekenis van deze tekst is: *mannelijk en vrouwelijk schiep God hen. 'Neeqeabaah' komt overeen met een Hebreeuws woord wat betekent: put, holligheid. Deze betekenis wordt opgehelderd in Jes. 51:1b, 2a. "Aanschouwt den rotssteen waar gijlieden uit gehouwen zijt en de holligheid (het Hebreeuws komt overeen met neeqeabaah) des bornputs waar gij uit gegraven zijt. Aanschouwt Abraham ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft". Abraham wordt vergeleken met een rots, op zich dood, waaruit stenen worden gehouwen voor bouwwerken. Abrahams (en Sara's) lichaam was impotent. De baarmoeder in Sara wordt vergeleken bij een put die uitgegraven wordt om water op te boren. De arbeid van barenden wordt bij graven vergeleken. En zeker, die arbeid is zwaarder en smartelijker na de zondeval, dan het graafwerk van mannen. Het zaad wordt vergeleken bij wateren die onnoemelijk veel zijn.*
4. De eerste keer dat we Adam horen spreken is, nadat hij de dieren een naam had gegeven. Adam laat zijn ogen over die prachtige dieren en sierlijke vogels gaan. Hij ziet dat ze paarsgewijze leven. En zijn eigen lichaam kennende, wordt hij een gemis gewaar. Hij ziet op tot zijn Schepper. De Almachtige ziet en hoort dat. Hij bouwt uit Adams rib een vrouw. Als Adam haar tot zich ziet komen wordt hij met innerlijke blijdschap vervuld. Hij zegt: "*Men zal haar Manninne heten, omdat zij uit de man genomen is*". We komen hier twee nieuwe woorden tegen. Het Hebreeuwse 'iesj' = man; 'iesjaah' = *vanuit de man*. In het Nederlands: manninne, vrouw. Eigenlijk ziet *iesjaah* in deze tekst op een *ongetrouwde vrouw*, zoals in vele andere plaatsen in Gods Woord. De Heere brengt deze twee mensen samen in de huwelijksband en zegent hen. Mozes trekt daaruit de conclusie: "*Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot één vlees zijn*", Gen. 2:24. In het hebreeuws staat er 'esjet' (vrouw) wat in het oud-Hollands vertaald werd met 'wif'. Zowel 'esjet' als 'wif' betekenen oorspronkelijk: *een getrouwde vrouw*. De naam van de vrouw was dus eerst *Isjaah*, uit Adam. Na het huwelijk: *Esjet*. Eerst nadat de Heere het Vrouwenzaad beloofd had, noemde Adam zijn vrouw *Eva* omdat zij de moeder aller levenden is, Gen. 3:20. In het Hebreeuws luidt haar naam Chawaah = *levenvoortbrengster*.

In het Aramees is 'iesj' vertaald met 'gabra'. Maar 'iesjaah' kan in het Aramees niet vertaald worden 'gabretha' voor vrouw. Dat laat de Aramese taalconstructie niet toe. Het is precies zo in de Nederlandse vertaling: *Uitman*, is geen Nederlands

woord. Deze en meerdere taalconstructies zijn alleen mogelijk in het Hebreeuws. Daaruit zouden de geleerden al in overweging kunnen nemen of Hebreeuws niet aan Aramees voorafging.

3. De Godsopenbaring blijft dezelfde.

De Godsopenbaring veranderde niets voor Noach, voor Sem en Heber *en alle zonen Gods* toen de Heere afdaalde naar de Stad van *de zonen der mensen*, om hun werk te verstoren. De Heere hield een raad, een overleg om hun werk te doen beëindigen opdat zij het grote plan van God zouden uitvoeren om *de hele wereld* te bewonen. *Kom aan, laat Ons nedervaren, en laat Ons hun spraak aldaar verwarren, Gen 11:7.* Maar daarmee wordt niet gezegd dat de Heere de omgang met Zijn kinderen verstoorde, en ook niet dat het oordeel op de eredienst des Heeren werd uitgevoerd.

We moeten de spraakverwarring mede in het licht zien van de Zondvloed. Toen de zonden tot een grote hoogte geklommen was, besloot de Heere de hele aarde te verdrinken. Ongetwijfeld zijn er ook kinderen Gods omgekomen, want het oordeel was *algemeen*. Zie dit b.v. in Methúsalah, hij werd 969 jaar en hij moet dus gestorven zijn voorafgaand of tijdens de Zondvloed, Gen. 5:27.

Maar de Spraakverwarring was een *plaatselijke straf*, over de *mensheid*, behalve over Gods kinderen, want zij deden niet mee met dat hoogmoedig plan.

Als wij de Hebreeuwse taal goed bestuderen, komen we tot bijzondere ontdekking. Niet alleen dat de inhoud van de woorden hemelse verborgenheden behelzen, maar de structuur ervan is zó kunstig opgebouwd, de getalswaarde zó oneindig wijs samengesteld, het aantal letters per perikoop met zóveel betekenis opgesteld, dat er meer, ja heel wat meer dan mensenverstand voor nodig is, om zoiets te maken! De knapste taalkundigen verbazen zich over de wijsheid en intelligentie die erin doorstraalt. Dikwijls zit in woord- en lettercombinaties of in een aantal letters van een tekst, de getalswaarde van de heilige Naam. Geen jota of tittel mag erbij of afgedaan worden!

Maar helaas, vele oude en nieuwe schrijvers hadden zo'n vooroordeel tegen het Joodse volk, dat ze deze waarden niet wilden erkennen. Je vindt, vooral bij de school van dr. A. Kuiper, die een groot genie was, een stille afkeer van het Jodendom. Zoveel mogelijk verkleinen ze de beloften uit de Tenach, en wordt hun taal gerangschikt onder het oordeel van de spraakverwarring. En Kuipers machtige arm reikt ver over zijn kerkelijke grenzen heen, helaas.

Ik heb - met diepe indruk in mijn ziel - eens een besef in mijn hart gekregen van het grote wonder dat God de Joden gaf toen Hij eigenhandig de heilige Wet op stenen tafelen schreef, in de Hebreeuwse taal.

*Mijn ziel, herdenk met heilig beven,
Hoe God, met Majesteit bekleed,
Zijn Wet op Horeb heeft gegeven,
Waar Hij deez' woorden horen deed.*

(Berijming van de tien geboden des Heeren, vers 1.)

De gift van de taal is enigszins gelijk aan de gift van de Wet. De Hebreeuwse taal is zo vol wonderen, dat wij van een groot Goddelijk wonder mogen spreken tijdens de

spraakverwarring, als Heber, of wie dan ook, toen voor het eerst Hebreeuws begon te spreken. Wat? Is dat een oordeel? Is zo'n taal een straf? Is dat Gods ongenoegen, als je zo'n taal en zo'n alfabet krijgt? *'Wel, Heere, wat een hemelse zegen wilde U de patriarchen geven door hen zo'n taal in hun mond te geven en op hun lippen te leggen!'* Gode zij dank voor deze grote gave! Dit is één van de voordelen van de Joden: ze zijn Gods woorden en Gods taal toevertrouwd!

13. De taal van Abraham en het Hebreeuws alfabet.

Sommige geleerden beweren dat Abraham zowel de taal als het alfabet, als het schrifttype van de Feniciërs of andere stammen in Kanaän, overnam. (Bijbels handboek, blz. 156) Niets is minder waar. Abraham en Lot spraken Hebreeuws. Lots nakomelingen, de Moabieten en de Ammonieten eveneens Gen. 19:37,38. Een andere Hebreeuws sprekende stam was de stam der Edomieten. Het waren nakomelingen van Ezau. Ze vestigden zich in de tegenwoordige Negev woestijn. Hun taal en letterschrift is archeologisch te bewijzen uit de zogenaamde proto- Sinaïtische inscripties welke dateren van ong. 1600 voor Christus. De *veronderstelling* dat Abraham de taal van de Kanaänieten overnam is in de loop van jaren een *stelling* geworden. En de *stelling* uit de Schrift werd een *veronderstelling*. Gelukkig brengt de studie van de Dode Zeerollen een verandering in deze visie.

De Feniciërs waren een kleine volksstam die zich in de tweede eeuw voor de Chr. jaartelling aan de kust van het tegenwoordige Libanon vestigden. Er zijn geleerden die zeggen dat zij *afkomstig waren uit de Negev woestijn*. Volgens een andere overlevering zijn ze afkomstig uit het uiterste zuiden van het schiereiland Arabië. (zie Jean Mazel, De Feniciërs, 1971). Zij noemden zichzelf *de Rode Mannen*, of in het Grieks: Phoiniki.

Misschien kunnen wij voorzichtig veronderstellen dat het een Edomietische stam was. Temeer omdat Edom en later de Feniciërs de Baäl vereerden, Gen. 36:38 en 1 Kon. 16:32 (Ezau en zijn land worden Edom = rood genoemd. En zijn afstammelingen, de Edomieten = de roden). De taal van de Feniciërs was oorspronkelijk nauw verbonden aan Hebreeuws, al zijn er in de loop der eeuwen veranderingen in gekomen. Hun schrijfsysteem was praktisch hetzelfde als in Israël, wat uit de oude bronnen en de archeologie, te bewijzen is.

Niet alleen de Hebreeuwse taal, maar ook het Hebreeuwse *alfabet* is een studie op zich waard. Dit alfabet was in Davids tijd bekend, want hij heeft Psalm 25 en Psalm 34 volgens het alfabet ingedeeld. Zou Mozes geschreven hebben zonder alfabet? Het Hebreeuwse alfabet heeft via het Grieks, als model gediend voor de meeste talen in de wereld.

Ook de Aramese taal heeft veel overeenkomst met de Hebreeuwse taal. Men gebruikte wel een ander *lettertype*. De Joden gingen later dat lettertype ook gebruiken. Men noemt het: *Hebreeuws kwadraatschrift*. Na Daniël volgde Ezra, die enkele schriftgedeelten in de Aramese taal schreef. (Ezra 4:8-6 en Ezra 7:12-26). De kennis van de Hebreeuwse taal ging na de terugkeer uit Babel erg achteruit. In Nehemia 12:24 staat van sommige kinderen: *"En zij konden geen Joods spreken, maar naar de taal eens iegelijken volks"*. Waarom was dat zo erg? Omdat de Heilige Schrift in de Hebreeuwse taal was. Toch bleef het Hebreeuws in tact. De Rabbijnen onderwezen in het Hebreeuws. Gebeden en inscripties waren Hebreeuws. De Dode-Zeerollen zijn

voor 90% in Hebreeuws geschreven en ca. 10% Aramees. De normale spreektaal was in Juda vermoedelijk Hebreeuws doorspekt met Aramees, en in Galiléa precies andersom.

Zonder het onderwerp uitputtend te behandelen, gaan we besluiten. *Het Hebreeuws is in de Synagogen levend gebleven, als spreektaal in Israël levend geworden, en het zal nooit meer sterven, want JHWH de EEUWIGE heeft Zijn Naam eraan verpand.*

Geraadpleegde literatuur

- Biblia Hebraïca ad optimad editiones
Everardus van der Hooght
- De Apocriefe boeken
- Bijbelverklaring van Patrick, Polus, Welsh, Doddridge, Gill e. a. 17 delen.
Amsterdam 1740
- Bijbelverklaring van M. Henry. J. H. Kok, Kampen
- Bijbelverklaring van K. A. Dächsel. Den Hertog, Utrecht
- Korte Verklaring van de Heilige Schrift. J. H. Kok, Kampen
- Bijbels handboek. J. H. Kok, Kampen
- Bijbelse encyclopedie. J. H. Kok, Kampen
- Christelijke encyclopedie. J. H. Kok, Kampen
- The Internat. Standard Bible encycl. 4 delen. Grand Rapids 1986
- The encyclopaedia of Islam. E. J. Brill, Leiden 1960-1986
- M. A. Beek Atlas van Tweestromenland Amsterdam 1960
- J. H. Charlesworth The Old Testament Pseudepigrapha
- S. H. Horn Opgravingen bevestigen de Bijbel 1979
- Flavius Joséfus Al de werken Amsterdam 1722
- Dr. J. Gill Hebrew vowel points of the Antiquity of the Hebrew Language
- L. Koehler and W. Baumgarten The Hebrew and Aramic Lexicon of the Old Testament E. J. Brill, Leiden 1994
- J. Levy Wörterbuch über die Talmudim und Midraschim Berlin
- Jac. Leydekker Joodse en Christelijke oudheden 1732
- S. I. Mulder De vijf boeken van Mozes Amsterdam 1871
- Jean Mazel De Feniciërs 1971
- P. Matthiae The Ebla tablets Torino 1977
- Chaim Pearl Wegwijs in het Jodendom Amsterdam 1997
- M. Pearlman De Makkabeeën 1975
- J. Pimentel Hebreeuws-Nederlands woordenboek
- dr. H. Prideaux Het Oude en Nieuwe Verbond aaneengeschakeld in de geschiedenissen der Joden en der aangrenzende volkeren, 2 delen, 1723
- A. M. Rehwinkel De Zondvloed in het licht van de Bijbel, De geologie en de archeologie
- H. F. D. Sparks The Apocryphal Old Testament I Bible (text, versions, etc.)
The book of Jubilees, vertaald door

J. Vredenburg R. H. Charles, revised door C. Rabin. New York 1989
De Pentateuch en de vijf rollen, opnieuw in het
Nederlands vertaald en verklaard Amsterdam
Dr. F. García Martínez en Uitgeverij Kok,
Dr. A. S. van der Woude. De rollen van de dode zee Kampen, 1995